

З ПРОЖИТИХ РОКІВ ВИСОТИ

Село моє хоч у глибинці,
Та тягне у рідні краї
Повезти нехитрі гостинці
Й відвідати близьких своїх.

Там юність колись залишилась,
І мов маячить вдалині,
Вже школи немає, де вчились,
Хоч й досі ще сниться мені.

Дитинство у батьківській хаті
І юність там теж відцвіла,
Хай бідні - душею багаті,
Ми їхали в світ із села.

З собою несли найтепліші
Найкращі картинки в душі,
Із ними було сміливіше,
Про це признаюся в вірші.

В дев'ятому класі красива
Дівчина з'явилась одна
Дивилась на все боязливо,
Спідлоба, немовби, вона.

А звати було її Ліда,

Рум'янцем горіло лице,
Статура струнка, миловидна –
Вся, як молоде деревце.

Не бачив її після школи,
І навіть, коли п'ятдесят
Стрічали всім класом! Ніколи
Її не було між дівчат.

Тоді щось пробігло між нами,
Як Ліда стояла сама,
Очима лише, не словами
Зустрілися ми крадькома.

Той погляд з тих пір не забувся,
Він прямо у серце мене
Вразив тоді та й відгукнувся,
Мов перше кохання шкільне.

Знайомство було не тривалим,
Я з виду не був показним,
Навряд чи мене помічали,
До того ж не був говірким.

Таїв почуття ті від всіх я
А матері якось вдалось
І прізвище дівчини й ім'я
Дізнатись тайком від когось.

Лишилось назавжди питання
І боляче мозок свердлить...
Чому так і вмерло кохання?
Себе лише можна винить!

Ти вибач за те, що не склалось,
За те, що я був боязким,
Що щастя ми вдвох не спізнали...
А вік твій пройшов де, із ким?

Пробач мою пам'ять жорстоку,
Що потім я в краї чужім
Стрів іншу, таку ж яснооку
І з іменем також таким.

Прожив все життя лише з нею,
Ніколи тебе не згадав...
Мабуть ти світила зорею,
Та я цього не відчував!

Не знаю, за що вибачатись,
Та ти мене, Лідо, прости,
Що хочу тебе ще згадати
З далеких років висоти...

Буває, примариться юність,
Туманом легким промайне...
А шкода за тим, що минулось,
Тепер лиш тривожить мене...

Дата написання вірша: 2024-12-17